

[Arne Melchior]

brugbare resultater, at det vil være muligt, ja, helt nødvendigt, at samle et flertal i dette Ting for, at disse grupper af vort samfund kan integreres i den almene trafik. Jeg kan ikke læse dette på anden måde, end at de handicappede er for få i samfundet til, at tilstrækkelig mange partier og folketingsmedlemmer er gået dybt ind i denne sag og har forstået, at vi simpelt hen ikke kan være bekendt at vente længere med at gøre vor pligt. Her er ikke tale om godgørelse, her er tale om ganske selvfølgelig retfærdighed.

Jeg skal oplyse, at vi naturligvis stemmer for vort eget ændringsforslag. Gruppen vil senere, nemlig når vi ser lovforslagets udformning efter anden behandling, tage stilling til, hvordan vi vil stemme ved tredje behandling. Sandsynligheden taler for, at vi ved tredje behandling vil blive tvunget til at afgive stemmeforklaring for at stemme blankt til lovforslaget på grund af denne fejl, som er langt mere end en skønhedsfejl.

(Kort bemærkning).

Ernst B. Schmidt (FP):

Hr. Arne Melchiors noget bombastiske udfald imod Fremskridtspartiet må sikkert skyldes, at hr. Arne Melchior ikke erindrer, hvad Fremskridtspartiet udtalte ved førstebehandlingen. Vi var imod loven som helhed. Vi var langtfra sikre på, at det var rigtigt at lave lifte på alle busser for at gavne de handicappede. Det var udgangspunktet. Hvis man skal gavne og have indflydelse, skal man i hvert tilfælde være med til at præge lovforslaget. Selv om man eventuelt er imod den måde, som det skal finansieres på, skal man være med til at gavne de handicappede på bedste måde.

Jeg erindrer, og det gør hr. Arne Melchior sikkert også, at vi har endevendt problemet mange gange i udvalget, men det er Fremskridtspartiets overbevisning, at på den måde, som forslaget er udformet på, er de handicappede langtfra kommet godt op at køre. Vi kan i hvert tilfælde ikke medvirke til det, og vi er bekymrede over, at det skal tage så lang tid, inden vi kan gribe ind igen.

Jeg kunne forstå på hr. Arne Melchior, at der bliver fremsat et lovforslag til efteråret, og jeg er da noget interesseret i at vide, hvad det eventuelt kunne gå ud på.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Det, man oplever i dag fra hr. Arne Melchiors side, er en gang politisk plat, der bliver slået på nogle ulykkelige menneskers skæbne, og jeg synes, det er trist, at man skal opleve det.

Stort set alle, der har udtalt sig om lovforslaget, har været imod lifte. Amtsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening, HT, alle de forskellige busruters organisationer og også mange af de handicappede har udtrykt skepsis. Daghøjskolen for bevægelseshæmmede har sagt, at ideen med, at alle busser skal kunne medtage kørestole, umiddelbart er god, hvis man kun ser på den teoretiske side af sagen. Der er bare det lille men, at sagen også har en praktisk side. Derefter opremses en lang række problemer, og derfor ønsker man også at bevare de muligheder, som man har i dag. Derfor synes jeg, det er ærgerligt, at man får en sådan debat, som vi har fået her, fordi hr. Arne Melchior har fået indført i lovforslaget, at man skal forsøge, om man kan få lifte ind i alle busser.

Det ønsker de handicappede ikke, i hvert fald ikke hvis det betyder, at de mister nogle af de fordele, som de har i øjeblikket. Det skal de selvfølgelig ikke, men det er let at rende ud og lege julemand, således som hr. Arne Melchior har gjort i denne sag. Jeg synes, at det er stærkt beklageligt at opleve det, fordi det drejer sig om mennesker, som vi bør forsøge at tage hensyn til på en realistisk måde, og det har hr. Arne Melchior efter min mening ikke gjort.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det siger sig selv, at jeg ikke diskuterer med et medlem af Folketinget, der beskylder mig og CD for at slå plat på ulykkelige mennesker. Jeg må sige, at vi har fået en meget vidtgående ytringsfrihed i Tinget, når man kan sige det til folk. Det må jeg så altså konstatere. Jeg skal henvise hr. Svend Heiselberg til at tale med de pågældende svagt stillede mennesker om det og skal i øvrigt med afsky vende mig fra at diskutere med ham på det plan.

Må jeg sige til hr. Ernst B. Schmidt, og det er også et yderligere svar til hr. Bakholt, at ingen ved lovens fremsættelse og første behandling den 26. januar 1990 var i tvivl om, at ministeren ikke havde lagt sig fast på nogen teknik. Hr.